

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: E. K.
st. příslušnost: Turecká republika
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalované: Policie České republiky
Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, P. O. BOX 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 5. 2025, č. j. CRP-8849-2/ČJ-2025-930310-V230,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Dne 17. 1. 2025 byl hlídkou Policie České republiky, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Frýdek-Místek v provozovně kebab (Slezské náměstí 10/41, Bílovec) kontrolován žalobce při výkonu práce. Hlídka prováděla kontrolu v civilním oděvu, policisté tak při provádění úkonu prokázali žalobci příslušnost k policii předložením služebního průkazu. Žalobce policii nepředložil cestovní doklad nebo jiný doklad totožnosti a dále také

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

nepředložil dokument opravňující jej k výkonu pracovní činnosti, ačkoliv k tomu byl několikrát vyzván. Hlídka žalobce zajistila a s ohledem na kladení aktivního odporu ze strany žalobce taktéž použila donucovací prostředky.

2. Podle protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 18. 1. 2025 žalobce za přítomnosti tlumočníka z jazyka tureckého sdělil, že je zdravý a pochází z Turecké republiky. Do Evropské unie přicestoval v červenci nebo v srpnu 2024, a to letecky z Istanbulu do Prahy. Od roku 2015 pobývá více v České republice než v Turecku. Do České republiky přijel navštívit otce a bratra, kteří v České republice pobývají. Poté se rozhodl zde pracovat, proto přibližně před dvěma či třemi měsíci podal žádost o povolení k pobytu za účelem práce, číslo žádosti: OAM-01700/ZM-2024. S žádostí mu pomáhal advokát Michali Burcin. Sdělil, že nyní bydlí v Bílovci. Je svobodný, v Turecku má družku a dceru. Žije tam i jeho matka a sestry s bratrem. Jeho další bratr žije v Praze. V České republice okolo roku 2021 krátce pracoval, v té době měl pracovní povolení. V nynější situaci měl za to, že povolení k pracovní činnosti má, neboť podal žádost o povolení k pobytu za účelem zaměstnání. Myslel si, že po podání žádosti již může pracovat, nevěděl, že musí počkat na vyřízení žádosti. Kdyby to věděl, tak by nepracoval a vyčkal rozhodnutí o žádosti. Majiteli a provozovateli kebabu jsou jeho otec a bratr, kteří taktéž nevěděli o tom, že žalobce může pracovat pouze v případě, že disponuje zaměstnaneckou kartou. Dále uvedl, že jeho ubytování a obživu mu hradil otec. Je členem Kurdské strany, o mezinárodní ochranu v žádné zemi nežádal a do České republiky přijel na svůj cestovní pas. Nyní má pas nový. Uvedl kontakty na otce a bratra, kteří v České republice žijí, jinak zde nemá nikoho, žádné vazby. K vycestování z území České republiky má dostatek finančních prostředků a nic by mu neznemožňovalo návrat do vlasti. Jako Kurd se ovšem v Turecku necítí bezpečně. Ohrožen na životě není, mučení, nelidské či ponižující zacházení mu ve vlasti nehrozí, ani mu nehrozí zbavení svobody.
3. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odbor cizinecké policie, zjistila, že žalobce podal dne 8. 1. 2024 žádost o zaměstnaneckou kartu. Řízení o této žádosti bylo 18. 12. 2024 přerušeno z důvodu chybějících dokladů. Dále dne 8. 7. 2024 žalobce podal žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU, přičemž tato žádost byla zamítnuta. Ministerstvo vnitra poté sdělilo, že žalobce měl povolený přechodný pobyt od 7. 7. 2021, načež přechodný pobyt žalobce ukončil na vlastní žádost dne 8. 1. 2024. Dále Ministerstvo vnitra dne 14. 2. 2025 sdělilo, že žalobce na území České republiky pobývá legálně dle fikce § 87y zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dne 17. 2. 2025 Ministerstvo vnitra vydalo závazné stanovisko ohledně možnosti vycestování cizince.
4. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, Odboru cizinecké policie, ze dne 20. 2. 2025, č. j. KRPT-17931-46/ČJ-2025-070022 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a uložena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, na jeden rok. Dobu k vycestování z území do země státního občanství nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat, nebo která ho přijme, stanovil správní orgán I. stupně na 10 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Správní orgán I. stupně shledal, že žalobce porušil § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, protože byl na území České republiky zaměstnán bez oprávnění k pobytu

anebo povolení k zaměstnání. Žalobce uvedené ustanovení naplnil tím, že dne 17. 1. 2024 vykonával pracovní činnost spočívající v obsluze a přípravě jídla v provozovně kebab v obci Bílovec a nebyl schopen předložit žádnou pracovní smlouvu, ani pracovní povolení k provádění této pracovní činnosti, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo provozování dani podléhající výdělečné činnosti. Správní orgán I. stupně současně rozhodl, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující jeho vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Zároveň posoudil přiměřenost dopadů rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců.

5. Žalobce v odvolání ze dne 2. 3. 2025 proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně namítal, že se z důvodu nedorozumění chybně domníval, že je po podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty oprávněn k výkonu závislé práce. V tom ho utvrdil i jeho zástupce. Správní orgán tak neposoudil absenci úmyslu žalobce porušovat právní řád. Z provedeného dokazování vyplynulo, že byl postup žalobce založen na chybném právním poradenství ze strany tehdejšího advokáta žalobce. S ohledem na žalobcovu trestní i přestupkovou zachovalost měl správní orgán I. stupně vůči němu postupovat mírněji a výchovněji, a to cestou § 50a zákona o pobytu cizinců.
6. Žalovaná rozhodnutím ze dne 30. 5. 2025, č. j. CRP-8849-2/ČJ-2025-930310-V230 (dále jen „napadené rozhodnutí“), odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdila, neboť neshledala důvody pro změnu nebo zrušení napadeného rozhodnutí. Žalovaná dospěla k závěru, že správní orgán I. stupně v řízení postupoval v souladu s právními předpisy, neboť prokázal neoprávněný pobyt cizince, pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady a zjišťoval všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch cizince. Uložené správní vyhoštění odpovídá zjištěnému porušení zákona. K námitce žalobce žalovaná uvedla, že v protokolu žalobce uvedl, že se žalobce po příjezdu do České republiky rozhodl, že zde bude pracovat, a tak podal žádost o povolení k pobytu za účelem práce. Na Odboru azylové a migrační politiky mu bylo řečeno, že má čekat. Uvedené plyne i z vyjádření Odboru, kde je uvedeno, že žalobce na území České republiky mohl pobývat na základě podané žádosti. Žalovaná k tomu doplnila, že každý cizinec, který chce pobývat a pracovat na území cizího státu, je povinen se řádně seznámit s podmínkami pobytu na území hostitelské země. Prezentovanou nevědomost nelze v uvedené situaci zohlednit. Pokud pochybil nikoliv žalobce, nýbrž jeho zvolený zástupce, taková skutečnost pak může mít relevanci v případném uplatňování nároku na náhradu škody, nemůže mít však vliv na posouzení otázky důvodnosti rozhodnutí o uložení správního vyhoštění.

III. Žaloba

7. Žalobce namítal, že porušil právní řád toliko formálně a neúmyslně, jelikož při práci v provozovně kebabu vycházel z chybných informací, poskytnutých tehdejším zástupcem, který se mylně domníval, že má žalobce volný přístup na trh práce, a to v důsledku podané žádosti, dle § 42g zákona o pobytu cizinců, v řízení o vydání zaměstnanecké karty. Fakticky byl ovšem oprávněn k zahájení pracovní činnosti až po úspěšném projednání žádosti, ke kterému ovšem nedošlo.
8. Byť žalobce plně zodpovídá za kroky svých zástupců, tak se domnívá, že správní orgán nijak nezohlednil naprostou absenci úmyslu účastníka řízení porušovat právní řád.

Z provedeního dokazování vyplynulo, že byl postup žalobce založen na chybném právním poradenství ze strany tehdejšího advokáta žalobce, a tudíž měl žalobce za to, že následek jeho jednání v podobě vyhoštění je příliš přísný. Žalobce nemínil v budoucnu jakkoliv narušovat právní řád České republiky. S ohledem na trestní i přestupkovou zachovalost žalobce lze uplatnit mírnější postup, a to dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Postup správního orgánu je tak nepřiměřeně tvrdý, neboť dle § 174a zákona o pobytu cizinců je zapotřebí při úvahách o přiměřenosti postupu zohlednit (mimo jiné) i závažnost protiprávnosti, která je tak veskrze nízká, neboť postrádá jakýkoliv úmysl.

9. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované k žalobě

10. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se k celé věci podrobně vyjádřila. Podle žalované nelze od uložení správního vyhoštění upustit, jedná se o přiměřené opatření.
11. Uvedla, že se podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádala s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Délka správního vyhoštění byla v tomto individuálním případě stanovena na 1 rok. Žalobce si musel být vědom podmínek, za kterých je možné v České republice pracovat. V dané věci nemá správní orgán diskreci a správní vyhoštění musel uložit ze zákona.
12. Žalovaná je přesvědčena, že za daných okolností nelze od uložení správního vyhoštění upustit.
13. Z uvedených důvodů žalovaná navrhla, aby krajský soud žalobu zamítl.

V. Posouzení věci soudem

14. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců).
15. O žalobě krajský soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro to byly splněny podmínky. Žalobce nařízení jednání nepožadoval (v zákonné lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci) a žalovaná výslovně souhlasila s rozhodnutím věci bez jednání.
16. Žaloba není důvodná.
17. Žalobce v žalobě brojil proti napadenému rozhodnutí, jelikož měl za to, že bylo přísné a žalovaný nezohlednil nevědomost žalobce o tom, že porušil právní předpisy České republiky tím, že vykonával pracovní činnost bez požadovaného povolení.
18. Správní orgány rozhodovaly ve věci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců. Dle tohoto ustanovení policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního

předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

19. Ze správního spisu se podává, že policejní hlídka kontrolovala pobytové oprávnění a oprávnění k výkonu pracovní činnosti žalobce přímo v okamžiku, kdy vykonával pracovní činnost spočívající v obsluze a přípravě jídla v provozovně kebab v Bílovci. Sám žalobce ve správním řízení během svého výslechu potvrdil, že v této provozovně pracoval, a byl si vědom, že nedisponoval povolením k zaměstnání. Měl však za to, že je oprávněn pracovat od okamžiku podání žádosti o zaměstnaneckou kartu; dle svého tvrzení nevěděl, že musí vyčkat, až mu bude zaměstnanecká karta vydána a že porušuje právní předpisy. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce nezpochybňoval závěry správních orgánů o tom, že neměl oprávnění pro výkon pracovní činnosti v České republice, ale vysvětloval důvody, jak k dané situaci došlo. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí vysvětlil skutkové okolnosti případu a na straně 3 a 4 vysvětlil, že se na žalobce nevztahuje § 98 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, tedy nespadá do kategorie cizinců, u kterých se nevyžaduje povolení k zaměstnání nebo zaměstnanecká karta, a popsal, jaké skutkové okolnosti jej vedly k závěru, že žalobce pracoval bez zaměstnanecké karty. Neoprávněný výkon pracovní činnosti žalobce tak dle krajského soudu byl zjištěn dostatečně a byly splněny zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců.
20. Žalobce namítal, že měly správní orgány zohlednit to, že porušil právní řád nevědomě, jelikož se řídil nesprávnou právní radou svého zástupce. K tomu krajský soud uvádí, že za situace, kdy jsou naplněny podmínky pro vyhoštění, správní orgán nemá jinou možnost než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 4. 2021, č. j. 7 Azs 319/2020-40, konstatoval, že „konstrukce § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (...) nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při splnění dispozice právní normy zvolí. Jinak řečeno, v případě naplnění podmínek pro správní vyhoštění nemohl správní orgán prvního stupně postupovat jinak, než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky (...) Vzhledem tedy k tomu, že neoprávněný pobyt stěžovatelky na území České republiky nemohl být postižen jinak než uložením správního vyhoštění, nelze na něj nahlížet jako na nepřiměřený právní následek či dokonce na vybočení správního orgánu z mantinelů správního uvážení“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46, dále např. jeho rozsudky ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19, či ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017-21). Pro uložení správního vyhoštění není podstatné, zda se cizinec daného protiprávního jednání dopustil zaviněně, či nikoli (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46, ze dne 27. 5. 2015, č. j. 3 Azs 264/2014-25). Pro posouzení této věci bylo rozhodné, zda žalobce naplnil podmínky pro uložení správního vyhoštění dle § 119 zákona o pobytu cizinců, což správní orgány v průběhu správního řízení prokázaly. Důvody, které ke vzniku protiprávního stavu žalobce vedly, tedy žalobcem tvrzené pochybení zástupce žalobce, tak nebyly správní orgány v této věci oprávněny zohlednit a neměly na rozhodování vliv. Shodné závěry vyslovil žalovaný na straně 4 napadeného rozhodnutí.
21. Ze správních rozhodnutí se taktéž podává, že se správní orgány naplnily svou povinnost dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Správní orgán I. stupně vysvětlil, že žalobce v České republice ani v Evropské unii nemá osobu, pro kterou by ukončení jeho

pobytu byl zásah do soukromého a rodinného života, žalobce nemá v České republice žádnou vyživovací povinnost. Žalobce nesdělil ani nevyšly ve správním řízení najevo překážky znemožňující dobrovolné vycestování z České republiky, žalobce disponuje finančními prostředky, ve vlasti má matku, sestry, družku a dceru. Správní orgán I. stupně i žalovaná se podrobně zabývaly také absencí ekonomických, kulturních a společenských vazeb žalobce k území České republiky, jakož i jeho zdravotním stavem, přičemž nedospěly k závěru, že by tyto okolnosti jakkoli bránily uložit správní vyhoštění. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců totiž při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Žalobce v České republice má sice bratra a otce, ale v zemi původu žije jeho další rodina, družka s dcerou. Nesdílí společnou domácnost s občanem České republiky ani jiného členského státu Evropské unie, nemá vyživovací povinnost ani se nemusí starat o jinou osobu. Českému jazyku nerozumí slovem ani písmem. Ve vycestování do země původu žalobci nic nebrání, nehrozí mu tam žádné nebezpečí či trestní stíhání, mučení nebo nelidské zacházení, nesplácí ani žádné dluhy, pro které by mu hrozilo nebezpečí od soukromých osob. Krajský soud má tak za to, že byla dostatečně vypořádána přiměřenost dopadů rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců.

22. Doba, po níž žalobce nebude moci vstoupit na území členských států Evropské unie, byla stanovena ve třetině zákonného rozmezí a správní orgány ji řádně odůvodnily. Dle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. Správní orgány si taktéž obstaraly Závazné stanovisko ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky, k vycestování cizince ev. č. ZS58234, podle kterého je vycestování žalobce do vlasti možné.
23. Žalobce namítal, že měly správní orgány postupovat podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Žalobce požadoval, aby mu nebylo uloženo správní vyhoštění, ale povinnost opustit území, což lze považovat za mírnější opatření. K tomu je třeba uvést, že správní orgány mají povinnost primárně posoudit, zda u cizince byly naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění. V případě, že shledají nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, popřípadě zjistí-li jiný důvod bránící uložení správního vyhoštění, přistoupí k uložení povinnosti opustit území České republiky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 Azs 322/2018-28). Správní orgány by postupovaly podle § 50a zákona o pobytu cizinců v případě, že by nebyly naplněny podmínky uložení správního vyhoštění. O tento případ se v posuzované věci nejednalo. Žalobce taktéž nebyl držitelem pobytového oprávnění v jiném státě Evropské unie. Za této situace postupovaly správní orgány správně, pokud rozhodly o vyhoštění žalobce. V této souvislosti lze zopakovat, že byly-li podmínky pro vyhoštění naplněny, správní orgán nemá jinou možnost, než rozhodnutí o správním vyhoštění vydat (srov. rozsudky

Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017-27, či ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46). Námitka tak není důvodná.

24. Krajský soud uzavírá, že neshledal jakékoli pochybení správního orgánu I. stupně a žalované. Jejich úvahy byly přezkoumatelné, založené na řádných skutkových zjištěních. Žalobce sám přiznal, že vykonával pracovní činnost, aniž by disponoval zaměstnaneckým oprávněním, tvrdil však, že jednal nevědomě. Žalovaný se touto okolností zabýval a vysvětlil, proč ji nelze v posuzované věci zohlednit. Krajský soud se s jeho závěry ztotožňuje. Správní orgány posoudily, zda vyhoštěním nedojde k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, zabývaly se tím, zda návrat žalobce do vlasti je možný. Je třeba připomenout, že se nejednalo o žalobcův první pobyt v České republice. Taktéž je třeba zohlednit, že byl zaměstnán v provozovně svého otce a bratra, kteří již v České republice dlouhodobě pobývají, podnikají zde, alespoň ti si měli být vědomi svých povinností jako zaměstnavatelé a žalobci neumožnit vykonávat pracovní činnost. Tato skutečnost však nemůže zvrátit rozhodnutí ve věci. Pokud si žalobce nestřežil své povinnosti s dostatečnou pečlivostí, musí on sám nést následky svého protiprávního jednání.

VI. Závěr a náklady řízení

25. Krajský soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
26. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení jí tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 13. srpen 2025

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně